

ת"פ 11595/05/14 - מדינת ישראל נגד א' ד' (עציר)-בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

14 דצמבר 2014

ת"פ 11595-05-14 מדינת ישראל נ' ד'(עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה	המאשימה
מדינת ישראל	
ע"י עו"ד זילברמן	
נגד	הנאשמים
א' ד' (עציר)-בעצמו	
ע"י עו"ד דהרי	

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפניי בקשה להורות על קבלת אמרותיה של המתלוננת במשטרה, בהתאם להוראת סעיף 10 א, ב לחסד"פ, היינו שבימ"ש שוכנע בנסיבות העניין כי אמצעי פסול שימש להניא או למנוע את נותן האמרה מלתת את העדות.

לצורך ביסוס האמצעי הפסול, הגיש ב"כ המאשימה שורה ארוכה של מזכרים, בדבר ביקורים שנעשו בבית המתלוננת, כאשר מהם ביקש ללמוד על סתירות מהותיות הנלמדות מבני המשפחה, ביחס למקום המצאותה של המתלוננת, משך הזמן בו אינה מצויה בביתה, וכן הסיבה שבגינה עזבה את הבית. סתירות אלו, אליבא ב"כ המאשימה, מתחזקות נוכח עדויות אמה ודודה, שהובאו מטעם ההגנה. לכל אלה ביקש להוסיף פרוטוקול דיון מיום 11.5.14, ממנו עולה כי המתלוננת התייצבה בפני כב' השופט התורן, ציינה כי מצבה בסדר, עשתה סולחה עם אחיה, ומעוניינת להשלים עמו. אלה כאלה מלמדים עפ"י מבחני הגיון כי אמצעי פסול מנע מהמתלוננת מלהעיד. די בכך עפ"י הפסיקה שאינה דורשת הוכחה מעבר לכל ספק סביר, ואף מסתפקת בעדות שמיעה כדי לקבל עתירת המאשימה.

ב"כ הנאשם התנגד לקבלת אמרותיה של המתלוננת, לדבריו יש בחומר דווקא לתמוך בגרסה לפיה המתלוננת עזבה את ביתה לאחר שבני משפחתה סירבו לקבל את רצונה להינשא לבן זוגה.

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, קראתי הפסיקה ושמעתי עדים, לא מצאתי לקבל עתירת המאשימה ולאפשר קבלת אמרותיה של המתלוננת בהתאם להוראת ס' 10 א, (ב), לפקודת הראיות.

עפ"י הפסיקה אכן אין צורך להוכיח שאמצעי הפסול הופעל ע"י הנאשם, באותו המשפט או בהשראתו ודי אם בימ"ש יהא משוכנע שמאן דהוא בן אם קרוב משפחת הנאשם, או אחר, הצליח להשפיע על העד באמצעים פסולים. אכן המבחנים גמישים ומוכתבים ע"י השכל הישר ובימ"ש יכול להשתכנע מעדויות ישירות לרבות עדויות שמיעה.

ככל ששמעתי את העדים השונים וכך גם קראתי הדוחות, מקובל על בימ"ש כי ישנן סתירות הנלמדות מהדברים שנרשמו מפי בני המשפחה, בינם לבין עצמם, וכן ביחס לראיות נוספות וזאת בשאלה הנוגעת למקום המצאה של המתלוננת, או לשאלה מתי עזבה את ביתה.

אין בכך ולו באופן עקיף, ללמד על כל לחץ או אמצעי פסול, שהופעל על המתלוננת. אפילו בני המשפחה התגייסו לטובת בנם הנאשם, ואינם מעוניינים בהמשך ההליך הפלילי, הרי שעל המאשימה על מנת לקבל אמרות המתלוננת, חובה להוכיח אמצעי פסול כלשהו, שהופעל עליה. הדבר לא נלמד ואף לא ראשיתו. לא נטען אף לא ברמת עדות השמיעה כי הנאשם מאיים על המתלוננת. לא הובאו ראיות המלמדות על לחץ על המתלוננת שתחזור מתלוננתה או שתימנע מלהעיד. כך גם לא מצאתי בפרוטוקול ככזה המבסס אמצעי פסול. לא כל אימת שמתלוננת מבקשת לחזור בה מתלוננתה, או לסיים ההליך הפלילי, הדבר מקורו בהליך פסול, לעתים חוסר הרצון להעיד מקורו במתלוננת עצמה, בין אם מתוך רגשות אשם, ובין אמצעים אחרים שאינם קשורים לאמצעי פסול שהופעל עליה.

הפסיקה קבעה כי חרף המבחנים גמישים אין מקום להסתפק בהשערות. ונדמה כי בעניינו כי עיקר הראיות מבוססות על השערות שניתן ללמוד מאותם דוחות פעולה. (על המבחנים השונים שיש לנקוט בשעה שמעוניינים להגיש אמרת עד מחוץ לבימ"ש ראה ע"פ 648/87 סבן נ. מ"י).

הבקשה נדחת.

ניתנה והודעה היום כ"ב כסלו תשע"ה, 14/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפניי בקשה "אין להשיב לאשמה" וזאת בשים לב לכך שהמתלוננת כפי שעולה מפרוטוקולים קודמים וכן מדיון זה, לא התייצבה למסור עדות.

ב"כ המאשימה מבקש לעשות שימוש באמרותיה של המתלוננת למוקד 100, לסייר, לחוקר וכן לעו"ס כאמרות של קורבן אלימות וזאת מתוך כך שהדברים נאמרו בשעת מעשה האלימות ובסמוך לאחריו או לאחר שהיתה למתלוננת הזדמנות ראשונה להתלונן עליהם. ב"כ הנאשם סבור כי אין בחומר הראיות אף לא "אותה עננה" המצדיקה קבלת גרסתו של הנאשם להאשמות נגדו.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, עברתי על המוצגים שהוצגו בהסכמה, קראתי את עדותו של השוטר הסייר וכן את יתרת המוצגים, מצאתי כי אין לקבל את טענות "אין להשיב לאשמה". הפסיקה ביחס לטענה זו קראה פעם אחר פעם כי די למאשימה להציג ראיות בסיסיות ואף דלות וראשוניות להוכחת יסודות העבירה.

במידה וקיימות ראיות שכאלה, נטל הבאת הראיות עובר לפתחו של הנאשם. ראה בענין זה את דברי בימ"ש בע"פ 732/76 מ"י נ. רפאל כחלון ואח'.

אשר לאותם שברי ראיות, הרי שבתיק קיימים תצלומים של המתלוננת, מהם ניתן ללמוד בנפרד משאלת זהות התוקף, כי זו עברה תקיפה שהותירה חבלות על גופה.

אשר לאמרותיה למוקד 100 וכן לסייר, מצאתי כי אלו עונות על אמרות קורבן אלימות, בהתאם לסעיף 10 לפקודת הראיות, ואשר נמסרו מייד בסמוך לאחר שהותקפה. המתלוננת מציינת כי הוכתה ע"י אחיה בן ה-20 ולשוטר מצינת שהנאשם הוא זה שתקפה. עוד ראה דבריה לחוקר בדבר חששה לבוא לעימות מול הנאשם. אכן המתלוננת אינה תשושה נעדרת מהארץ או נפטרה, אולם ביחס לכך ראה דברי המלומד קדמי כי נסיבות אי העדת מוסר האמרה בבימ"ש אינן בבחינת תנאי שאין בלתו, אלא בבחינת תנאי מדומה, דוגמה למצבים נתונים בהם לא התייצב עד ולא תנאי נוסף שכאמור אין לו תחליף. ראה על הראיות, חלק 2, עמ' 623 פסקה ראשונה.

אציין כי בשלב זה, הכשרת האמרות כקורבן אלימות מתייחסות אך לדוח 100 ולשוטר הסייר, ככל שהמאשימה תבקש להכשיר יתרת אמרותיה (בדגש על הודעותיה במשטרה ועל השאלה אם מדובר בהזדמנות ראשונה אם לאו), יוכלו לעשות כן בסוף פרשת ההגנה. כך גם אציין כי אין בהחלטה זו כדי לרמז על המשקל שינתן לאותן אמרות, בין היתר בכך שלא עברו הליך של חקירה נגדית.

ניתנה והודעה היום כ"ב כסלו תשע"ה, 14/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מזכה את הנאשם בסעיף 6 לכתב האישום, הנאשם יעלה להעיד.

ניתנה והודעה היום כ"ב כסלו תשע"ה, 14/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

קובע לסיום פרשת הגנה וסיכומים ליום 21.12.14 שעה 10:30.

הנאשם יובא לדיון באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום כ"ב כסלו תשע"ה, 14/12/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט